

σου στο έκδοτ. κατίστημα. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ δῶ τὸν κ. Mohr, διότι δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ τώρα ἔμαθα ὅτι λείπει. Ἐκύτταξα μέχρι τέλους τοῦ F καὶ σοῦ στέλλω τὴς παρατηρήσεις μου. Ἦμουν πολὺ ἀπασχολημένος καὶ τώρα κατορθώνω νὰ σοῦ τὲς στείλω!

Αὔριον λέμε νὰ φύγωμε γιὰ τὴ Φιλανδία ἀπ' ὅπου θὰ γυρίσωμε στὲς 20 Ἰουλίου. Φεύγωμε ἐκτίκτως κατόπιν τηλεγραφήματος ὅτι μᾶς περιμένει ἡ ἀδελφὴ τῆς γυναικός μου στὴ Στοκχόλμη μὲ τὴν ὁμοία θὰ γυρίσωμε μαζί ἐδῶ καὶ ἔλπίζω νὰ εἶσαι στὴ Λειψία πού θὰ ἔλθωμε. Ἄν ζήσωμε ἐννοεῖται.

Ντρεκόμεθα πού δὲν κατορθώσαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν ἀρρεβωνιαστικὴ σου. Εἶναι φυσικὸ νὰ μᾶς παρεξήγησε ὅπως καὶ σύ. Μὰ κάποτε ἔρχονται τὰ πράγματα τόσο ἀνάποδα πού καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ καταλαβαίνει κανεὶς. Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔπερασαν αὐτοὶ οἱ δυὸ τελευταῖοι μῆνες. Ἐλογάριαζα καὶ ἔσπευδα νὰ τελειώσω κάτι πού γράφω καὶ τώρα τὸ ἀφίνω στὴ μέση γιὰ νὰ μείνη ἕως διὰ παντός. Ὅλη ἡ ἀδιαθεσία τοῦ κόσμου μ' ἐφοριώθη κ' ἐμὲ καὶ τοὺς δικούς μου αὐτῶν τῶν καιρῶν.

Ἄν θέλῃς νὰ μὲ ἐνθυμηθῆς στὸ μεταξὺ ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι: Fri. Käggnan—(A. B. Finlandia Kelsingfors.

Τὰ σέβη μου παρακαλῶ, στὴ μητέρα σου.

Σὲ φιλῶ
Κώστας

23

Schöneberg, 24 XI 07.

Ἀγαπητὴ Κάθλε!

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἐχώρισα μ' ἐκεῖνον πού ζητοῦσα νὰ μάθω τίποτε γιὰ τὴν ὑπόθεσί σου. Ἐμαθα λοιπὸν τὰ ἑξῆς: ὅτι

Ὁ Σαγιαξῆς ἦτον ὑπότροφος τῆς ἑλλ. κυβέρνησις 3 χρόνια καὶ ὅτι πὰ τοῦ κόπηκε καὶ ὁ λουφὲς κ' ἴσως τὰ στρήψη μὲ τοὺς ρουμάνους.

Ὅτι εἶναι ἀνίκανος γιὰ κάθε ἐργασία.

Ὅτι αὐτὸς σοῦ ἀνακάιψε τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν Ραγκαβῆ, ὁ ὁποῖος τὸν θεωρεῖ κατάλληλο γιὰτὶ εἶναι καλλιγράφος!!!

Ὅτι πρὶν εἶχατε συμφωνία νὰ κίμετε σὺ καὶ ὁ Σαγιαξῆς σεμινάρι δικό σας.

Ὅτι ὁ Ραγκαβῆς ἔχει ἐναντίον σου ἑξαιτίας τοῦ βιβλίου σου Νεοελλ. φιλολογία πού μιλεῖς ὅλο γιὰ Σολωμὸ καὶ Παλαμᾶ μονάχα!

Ὁ φίλος μου νομίζει ὅτι δὲν θὰ μπορέση νὰ βοηθήσῃ τὸ Σαγιαξῆ. Ἄν ὅμως μπορεῖ νὰ βαρύνῃ ἡ ἐναντίον σου γνώμη του δὲν τὸ ξέρει.

Ἐπίσης ἔμαθα ὅτι ὁ Ραγκαβῆς γιὰ τὸ ἐδῶ σεμινάρι ὑποστήριξε τὸν Κυριακὸ καὶ ὄχι τὸν Καλλιτορνάκη, ὁ ὁποῖος ὅμως τὰ κατάφερε μὲ τὸν πρόγνηπα

Γεώργιον, Διάδοχον τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Σάξ Μάινιγεν.

Ἐννοεῖται πῶς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔμαθα ὑποκρινόμενες πῶς δὲν ξέρω τίποτε ἀπὸ σένα. Καὶ σὺ μὴν κάμῃς λόγο γιὰ ὅσα σοῦ γράφω περὶ Σαγιαξῆ.

Ὁ φίλος μου αὐτὸς ἂν καὶ φίλος τοῦ Σαγιαξῆ, ἐν τούτοις ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα, ἐκτιμώντας τὴν ἐργασίαν σου. Βλέπεις πῶς δὲν εἴμαστε ὅλοι οἱ Ἕλληνες διαφθορμένοι καὶ ἄτιμοι ὅπως θαροῦν οἱ πατριῶτες σου καὶ εἶπε ἄλλοτε ὁ μεγάλος σας ὑπεράνθρωπος Μπίσμαρκ.

Μαζὶ μὲ αὐτὰ ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω δυσάρεστη εἶδησι. Εἶδα στὴν «Ἐστία» πῶς ὁ Καραβίτσας πηγαίνει σὺ οὐδὲ σιδηροδρ. σταθμὸ γκρεμίσθηκε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ χτύπησε γερά. Ἡ «Ἐστία» βεβαιώνει ὅτι δὲν τρέχει σοβαρὸ κίνδυνο ἀπὸ τὰ τραυματίαν σου. Ἐγραψα ἀπὸ χθὲς ζητώντας πληροφορίας. Εἴμαστε ὅλοι μας συγκινημένοι καὶ ἀνησυχιοί.

Τὸ «Νουμᾶ» πού σοῦ ζήτησα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μῆς στὴν κόπο νὰ μοῦ τὸν στείλῃς. Εὐχαριστῶ μὲ πολλοὺς χαιρτισμοὺς ἀπὸ ὅλους μας.

Μένω δικός σου πάντα

Κώστας

ΓΙΑ Γ - Σ Η

Σ' ἓνα μικρὸ χωριό, στὴν ἀπόκρημνη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἰ-χό, ζοῦσεν ὁ νέος κ' εὐγενὴς Γιαγγ σὴ

Ὁ πικροδύναμος καὶ μεγαλόκαρδος Βούδας τὸν προέκισε μὲ μεγάλο μυαλὸ καὶ μὲ καλὴ καρδιά. Ὁ Γιαγγ σὴ εἶχε μεγάλην ἀποθυμίαν νὰ μάθῃ τὰ μυστικά τῆς φιλοσοφίας καὶ μιὰ καλὴν ἡμέραν ἀφῆσε τὸ γενέθλιό του χωριὸν καὶ κίνησε γιὰ τὴ μεγάλη καὶ πολυάνθρωπη πόλιν τοῦ Κίτρινου ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ζοῦσε καὶ ὁ πανίσχυρος βασιλεὺς τοῦ Οὐράνιου Κράτους, πού εἶχε ἀμέτρητα πλοῦτη χρυσὰ παλάτια χτισμένα πάνω σὲ καταπράσινα νησιά μὲ ὄριαιες λίμνες.

Μόλις σκέπαζε τὴ γῆ ἡ νύχτα, στὰ σκοτεινὰ νερά τῆς λίμνης γύριζαν ἐδῶ καὶ κεῖ στολισμένες μὲ λουλούδια θάρκες, ἐνῶ ἡ πράσινη ἀκρολιμνία φεγγεροβολοῦσε ἀπὸ τὰ φανάρια.

Ἀγριεὶς φωνὲς ἀπὸ ἐντόπια ὄργανα φτάνανε ὡς ἐδῶ. Ὁ λαὸς χαιρότανε βλέποντας τὴν παντοδυναμίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλεῖς του καὶ ξεχνούσε τὰ καθημερινὰ βέβαια του.

Στὴν εὐτυχισμένην αὐτὴν πόλιν βρισκότανε μεγάλη συλλογὴ ἀπὸ σπουδαία συγγράμματα καὶ πολλὰς ὁμορφῆς γυναῖκες.

Μὰ ὁ Γιαγγ σὴ ἐκρυψε τὴν καρδίαν του ἀπ' αὐτὰς. Αὐτὸν τὸν εἶχε συντρεφέψῃ ἡ νεαρὴ γυναῖκα του πάνμορφῃ γυναίκα. Σπάνια ὁμορφάδα εἶταν ἡ Δη-

κό. Πεταχτή κ' ἑλαφρῆ σάν τ' ὁμορφο φύσημα τοῦ ζέφυρου, φαινόταν πῶς εἶτανε πλασμένη μόνο γιὰ ἔρωτα καὶ χαρὰ. Αὐτὴ δὲ ἡ φύση τῆ χαιρετοῦσε στὸ διάδα της, τὰ πουλιὰ μαζευόντανε γύρω της καὶ τὰ λουλούδια κατέβαζαν τὰ κεφαλάκια τους. Φτωχὴ κ' ἔρημη εἶταν ὡς τὴν παντρεία της ἡ Λῆ-κό. Ὁ Γιάγγ σὴ τὴν πῆρε γυναίκα του καὶ τῆς ἔδωσε ἕλα ἕσα ἢ θελε ἡ ψυχὴ της. Ἡ Λῆ κὲ τὸν ἀγαποῦσε. Ζῶσαν εὐτυχισμένα.

Στὴ μεγάλη πόλη ὁ Γιάγγ-σὴ ἄρχισε μὲ μεγάλῃ ἐπιμέλεια νὰ μελετᾷ τὰ σπουδαῖα βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα.

Ἡ φήμη γιὰ τὴ σοφία του ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τοῦ αὐτοκράτορα. Τὸν πῆρε σιμά του, τὸν ἔκαμε συντροφὸ του σ' ἔλα κι ὁ Γιάγγ σὴ τοῦλεγε πάντοτε τὴν ἀλήθεια χωρὶς φόβο.

Καλότατος Βούδας τοῦττειλε τὴν εὐτυχία. Μὰ ὅστερις ἀπὸ τίς εὐτυχισμένες μέρες ἤρθανε μέρες δυστυχίας.

Ἐπεσε ἡ παλιὰ καὶ ἀδύνατη δυναστεία. Τὸ κράτος ἄρχισε νὰ μαραγκιάζῃ, παντοῦ ἀκουγότανε ὁ βόγγος ἔκλειων πού πέθνησκαν ἀπ' τὴν πείνα. Στὸ χρυσὸ θρόνι τοῦ καλοῦ Βαγδελῆαν κάθησε κουτός κ' αἰμοχαρῆς τύραννος.

Ὁ σοφὸς κ' εὐγενῆς Γιάγγ-σὴ ἔχασε τοὺς τίτλους του, ἔλα τὰ ἔχει του καὶ στὰ τελευταῖα ἔφυγε ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ καὶ πῆγε στὸ χωριὸ του στὸ ποτάμι Ἰ-χό.

Τίποτε ἄλλο δὲν τοῦμεινε παρὰ μόνο ἡ πανώρια σὰ λουλούδι Λῆ-κό. Μὰ ἡ γυναίκα καρδιὰ εἶναι εὐκολοτάκιστη σάν τὸ φαρφευρι καὶ σάν τὸ φαρφευρ πρέπει συχνὰ νὰ ἐπιχρυσώνεται.

Φλογερὰ εἶτανε τὰ μάτια τῆς Λῆ-κό, μὰ τὰ δάκρυα τῆς δυστυχίας εἶναι πικρὰ κι ἄρμυρά. Ἄνυπόφερτη πολὺ ἀνυπόφερτη, εἶτανε ἡ ζωὴ τῆς Λῆ κό, γιὰτὸ ἔκανε παράπονα στὸν ἄντρα της. Μὰ τὰ λόγια τῆς γυναίκας σὲ μέρες δυστυχίας εἶναι ἄσχημα κα κοφτερὰ σὰ μαχαίρι. Ὅσο πῆγαινε γινόταν ὠχρὸς κα μελαχολικὸς ὁ Γιάγγ σὴ.

Καὶ μιὰ μέρα ἡ Λῆ-κό ἔφυγε μὲ τὸν πανίσχυρο, πλοῦσιο κ' εὐτυχισμένον ἑραστή της πού τῆς ἔδωκε ὅ,τι τοῦ ζήτησε.

Ὁ Γιάγγ-σὴ δὲν ἔδωσε προσοχὴ σ' αὐτό. Ἄρχισε μὲ μεγαλύτερη δρεξὴ νὰ δουλεύῃ, νὰ χώνεται στὴ μελέτῃ τῶν βιβλίων καὶ χειρόγραφων.

Ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυτη δουλιὰ τὰ μάτια του ἀδυνατίσαν, τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν κ' ἡ ψυχὴ του ἀπ' τὴ μοναξιά καὶ τὰ βάσανα, σάν τὸ νέρο πού περνάει ἀπὸ ἄμμο καὶ κάρβουνο, ἔγινε καθαρὴ κ' ἑλαφριά.

Ἡ σκέψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν παντοτεινὴν ἡσυχία εἶχε ξαπλωθῆ σ' ὄλο τὰ Οὐράνιο Κράτος. Ὁ βασανισμένος λαὸς σκέφτηκε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ του τὸ ζυγὸ τοῦ κακούργου τύραννου. Καὶ σηκό

ῖθηκε ὄλος στὸ ποδάρι, σάν ἓνας ἄνθρωπος. Δυνατὸς καὶ ὑπερήφανος ἔδωξε τὸν κακὸ βασιλιᾶ καὶ στὸ χρυσὸ θρόνι ἔβαλε τὸ διαλεχτὸ τοῦ ἔθνους, τὸ σοφὸ καὶ καλόκαρδο Γιάγγ-σὴ.

Πάλιν ἔλαμψαν νὰ φῶτα τῶν φαναριῶν στὴν κα ταπράσινη ἀκρολιμνὰ στὶς σκοτεινὲς νύχτες, κ' οἱ βάρκες τριγύριζαν ἐὼ καὶ κει στὰ ἤσυχα νερά τῆς λίμνης. Στὶς πρασινάδες ἀκούονταν οἱ φωνὲς τῆς ἀγρίας μουσικῆς καὶ στὸ χρυσὸ θρόνι τὸ ἀρωματισμένο καθόταν ὁ σοφὸς βασιλιᾶς καὶ σκεφτότανε γιὰ τίς μέρες τῆς μοναξιάς καὶ τῆς δυστυχίας, σκεφτόταν γιὰ τὴν εὐτυχία, πού γλήγορα φεύγει, σάν τρεχούμενο νερὸ καὶ κρύα σάν τὸ πάγο

Μιὰ βραδιὰ τέτοια, γύρισε ἡ ἑμορφη σὰ λουλούδι Λῆ-κό.

Στάθηκε μπροστὰ στὸ θρόνο καὶ μὲ φωνὴν τρεμάμενη καὶ γλυκεῖα, σάν ψίδυρο τοῦ ζέφυρου στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας εἶπε :

— Πάλι βρῖσκομαι μπροστὰ σου, Γιάγγ-σὴ ! Ἄγνη σάν τὸ λουλούδι τοῦ Μαγιοῦ καὶ λυπημένη σὰ νυχτερινὴ καταχνιά. Εἶμαι ἀθώα. Οὐμήσου τὸν παντοτεινὸ μας ἔρωτα, τὴν παντοτεινὴν χαρὰ μας. Κοίταξέ με στὰ μάτια ! Ἐκεῖ θὰ βρῆς τὴν ἀνάπαψη τῆς ἀγνῆς ψυχῆς σου καὶ στὰ χεῖλη μου θὰ βρῆς ἀκόμα χνάρι' ἀπ' τὰ φιλιὰ σου ! Λύπη βασανίζει τὴν ψυχὴ μου καὶ γι' αὐτὸ βρῖσκομαι μπροστὰ σου καὶ ξεσκεπάζω τὴν καρδιὰ μου στὸ μεγάλον ἄντρα, σάν τὸ λουλούδι στὸν ἥλιο. Σὺ εἶσαι παντοδύναμος καὶ σπλαχνικὸς. Ἄς πάη μακριὰ τίς περασμένες μας λύπες ὁ κακὸς Βηχάρ ! ὦ ! Γιάγγ-σὴ ξαναδῶσε, ξαναδῶσε μου τὸ μεγάλο σου ἔρωτα, ξεσκεπάτέ μου τὴν καρδιὰ σου ! — Μὲ θερμὴ παράκληση ἔλεγε ἡ Λῆ-κό κ' ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ θρόνου.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπάντησε αὐτὲς σὰ γέλασε σαρκαστικά. Καὶ τώρα ἀθώα Λῆ-κό δώσέ μου αὐτὸ τὸ ποτήρι μὲ τὸ δροσερὸ ποτιό.

Ἡ Λῆ κὲ τοῦδωσε γλήγορα τὸ ποτήρι, μὰ ἔταν ὁ Γιάγγ-σὴ θέλησε νὰ τὸ πλησιάζῃ στὸ στόμα, τὸ ποτήρι γλύστρησε ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τὸ ποτιό χύθηκε κατὰ γῆς.

— Γλήγορα Λῆ κό, φώναξε ὁ Γιάγγ-σὴ, μάζεψε σταλαματιὰ σταλαματιὰ ὄλο τὸ ποτιό, ἔτσι πού νὰ ξαναγεμίσει τὸ ποτήρι.

Μὲ ὑπομονὴ ἡ Λῆ-κό μάζεψε τὸ χυμένο ποτιό, μὰ ἔξεν μπόρεσε νὰ τὸ μαζέψῃ ἔλω μὲ λύπη κοίταξε τὸ ποτήρι. Στὴν πάτο τοῦ ἀσημένιου ποτηριοῦ φαινόταν πῶς εἶτανε λίγο θολὸ τὸ ποτιό

— Καὶ σὺ ἔπειτα θέλεις, εἶπε γελώντας μὲ παράπονο ὁ Γιάγγ-σὴ, καὶ σὺ θέλεις νὰ δώσω πίσω τὸν ἔρωτά μου σὲ σένα ;

Χτύπησε τὰ χέρια τις ἡ Λῆ-κό καὶ συλλογίστηκε πῶς ἡ εὐτυχία φεύγει γλήγορα σάν τὸ τρεχούμενο νερὸ . . .